

Personaj din piesa „Logodna“

de lumea țăranilor finlandezi și de cea a micilor meșeriași. *Logodna* are și ea drept eroi cițiva croitori, dintre care unul aspiră

la mîna unei gospodine. Acțiunea se desfășoară, mișcată numai de replici și apelînd adesea la grotesc. „Virsta“ teatrului aduce circumstanțe, explicînd oarecum alegerea nu tocmai fericită a piesei: teatrul de păpuși finlandez viețuiește de numai patru ani (el s-a născut în urma turneelor făcute în Finlanda de către teatrele sovietice de păpuși) și pare-se că nu posedă încă o clară viziune asupra specificului păpușăresc și nici mijloace artistice și tehnice suficiente. Am avut deci senzația că ne aflăm în fața unui mic colectiv, sărac ca posibilități materiale și ucenicînd încă în domeniul artei păpușărești, însuflețit însă de un elan ce răzbătea dincolo de stîngăcie și lipsa de rutină.

Meritoriu e faptul că acest mic colectiv a reușit totuși să sugereze uneori prin plastică, alteori prin cîntec, unele elemente folclorice specifice. Mișcarea păpușilor (care au fost „strivite“ sub povara unui text enorm) a fost elementară; un aport mai valoros în spectacol l-au adus vocile destul de bine îndrumate și cîteva capete de păpuși, caracterizate cu umor.

Al. P.

R. P. F. Iugoslavia

Spectacolul prezentat de Teatrul de păpuși din Ljubljana este, după cum precizează și programul Festivalului, o „piesă fantastică pentru marionete pe sfori“. Frane Milciuski, autorul piesei, a pus la îndemîna realizatorilor spectacolului un text fără mari pretenții de originalitate, dar capabil să slujească drept bază unei puneri în scenă cu valori indeosebi plastice.

Acțiunea piesei se petrece în cer și pe pămînt. O steluță leneșă, care zăbovese peste măsură în culcușul ei sideral și provoacă astfel defecțiuni în sectorul luminilor, e pedepsită să meargă pe pămînt. Ajunsă pe pămînt, steluța — care are înfățișarea unei fete cu părul de aur — asistă la cîteva din suferințele și bucuriile oamenilor. Lumea pe care o străbate, îi place, cu excepția unui singur personaj — un vagabond fioros, care în loc de inimă are un pietrol. Bîneînfeles că tocmai asupra lui își va con-

centra atenția steluța, pentru a-l face să se îndrepte. Datorită strădaniilor ei moralizatoare, și mai ales exemplului ei personal, vagabondul va înceta să-i mai terorizeze pe oamenii cumsecade. Momentul cel mai important din programul de reeducare întreprins de steluță îl constituie scrierea cuvîntului „dragă“, pe care monstrul nu știuse niciodată să-l scrie. După această operație, vagabondul simte deodată, că în partea stîngă a pieptului îi ticăie miraculosul ceasornic al inimii și se decide să părăsască pe calea cea bună — prima etapă fiind, pe această cale, o vizită la mama părăsită și îndurerată. Cît despre steluță, o vedem întorcîndu-se în cer, unde isprava ei a fost apreciată cum se cuvine.

În ceea ce ne privește, am apreciat mai puțin fabula, cam simplistă și nu întotdeauna foarte limpede a piesei, dar am savurat feeria decorurilor celeste și frumusețea anu-

Scenă din „Mica stea adormită“

mitor scene petrecute pe pământ. Îndeosebi coborîrea steluței cu parașuta a stîrnit aplauzele unui public alcătuit din reprezentanți ai tuturor vîrstelor. Și pe bună dreptate: pe fundalul mișcător al unui cer albastru, ghintuit cu stele, parașuta părea că se lasă, în zbor lin, pe pământ.

Deopotrivă de izbutite, din punct de vedere cromatic și ca atmosferă de basm, au fost cele cîteva scene de bilci, desfășurate sub ochii uimiți ai steluței, într-o ploaie de... baloane de săpun.

Marionetele n-au fost, din păcate, minuite cu prea mare dibăcie. Personajele din lumea cerească, inclusiv steluța-protagonistă, ni s-au părut convenționale, capetele păpușilor fiind lipsite de trăsături distincte, cu excepția mesagerului-poștaș „Coadă de cometă“, care a avut și haz, și expresivitate, și a „Moșului Lună“, al cărui cap rotund exprima bonomie și umor. Dintre personajele pămîntești, am remarcat figura și gesticulația vagabondului, foarte bine caracterizat și din punct de vedere vestimentar.

Petre SOLOMON

Olanda

Spectacolul realizat de Guido van Deth, animatorul artei păpușărești din Olanda, nu stîrnește entuziasm, nu excelează prin fantezie inedită sau printr-o construcție originală a păpușilor. Totuși, în peisajul variat, în diversitatea caleidoscopică a păpușilor și marionetelor din cadrul acestui Festival, *Marea greșeală* e un spectacol ce se reține, datorită inteligenței textului și mesajului de umanitate pe care îl conține. Despre ce este vorba?

Sfîntul Dorus, responsabil în rai cu dese-

narea chipurilor oamenilor ce se nasc, își vede inspirația secătuită și este, deci, amenințat cu pierderea postului! Fără voia ori știința sa, el este „ajutat“ de un mic diavol care, potrivit tradiției, strică lucrurile... El îi sugerează Sfîntului, să creeze fiecare nou chip în cîte trei exemplare, pentru a-și mai menaja inspirația, dar această „greșeală“ pare să fie fatală.

Acțiunea în care se amestecă fețele celeste ale sfîntilor Vanes, Flupos, Cocus etc. laolaltă cu animalele din grădina zoologică a